

Sygn. akt V ACa 649/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Wiesława Namirska (spr.)
Sędziowie :	SA Zofia Kołaczyk SO del. Katarzyna Sznajder
Protokolant :	st. sekretarz sądowy Marta Zdrodowska

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)
(...) we W.

przeciwko K.Z. (Z.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 7 czerwca 2016 r., sygn. akt II C 128/16

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Katarzyna Sznajder	SSA Wiesława Namirska	SSA Zofia Kołaczyk
-----------------------------	-----------------------	--------------------

Sygn. akt V ACa 649/16

UZASADNIENIE

Powód (...)we W. pozwem wniesionym do Sądu Okręgowego w Gliwicach domagał się wydania wobec pozwanego K.Z. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazującego pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty 88.619,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia kosztów procesu.

Pozwany K.Z.wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia oraz zakwestionował z ostrożności wysokość roszczenia, a ponadto domagał się zasądzenia od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 7 czerwca 2016 r. oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego K. Z. kwotę 7.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zapadł w wyniku następujących ustaleń i wniosków Sądu Okręgowego :

W dniu 29 stycznia 2009r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. w K. a K. Z. i A. Z. jako kredytobiorcami została zawarta umowa o kredyt nr (...), na podstawie której kredytobiorcom został udzielony kredyt w kwocie 41.044,78 zł. Zgodnie z § 11 umowy bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m. in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytu kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

Pismem z dnia 23 grudnia 2009r. (...) Bank S.A. w K. wypowiedział pozwanemu umowę kredytową nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę kredytową. W następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami stała się wymagalna i miała podlegać spłacie.

W dniu 17 maja 2010r. (...) Bank S.A. w W. jako następca prawny (...) Banku S.A. w K. wystawił przeciwko K.Z. i A. Z. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zadłużenie z tytułu zawarcia umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 29 stycznia 2009r. w kwocie: należność główna - 44.813,90 zł, odsetki umowne za okres od 29 stycznia 2009r. do 02 lutego 2010r. - 4.111,64 zł, odsetki za opóźnienie za okres od 20 sierpnia 2009r. do 17 maja 2010r. – 2.748,87, opłaty i inne prowizje 516,59 zł wraz z dalszymi odsetkami od dnia 18 maja 2010r. naliczanymi według stopy procentowej obowiązującej w (...) Banku S.A. od kwoty kapitału oraz ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2010r. od kwoty odsetek umownych. Klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadał Sąd Rejonowy w Rybniku postanowieniem z dnia 22 lipca 2010r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Co 3875/10.

Na podstawie wyżej opisanego tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku M. R. pod sygnaturą akt II Km 1063/11 prowadził z wniosku (...) Banku S.A. w W. postępowanie egzekucyjne przeciwko K. Z. i A. Z.. Pismem z dnia 10 października 2013r. Komornik zawiadomił wierzyciela o bezskuteczności egzekucji. Wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 824 k.p.c. Postanowieniem z dnia 12 listopada 2013r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., gdyż egzekucja okazała się całkowicie bezskuteczna. W toku powyższego postępowania egzekucyjnego od dłużników wyegzekwowano jedynie odsetki w kwocie 8.297,68 zł .

W dniu 31 marca 2014r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. w W. a (...)we W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa podała, że umowa przelewu (cesji) wierzytelności została ograniczona o postanowienia stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem umowy przelewu wierzytelności jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Pismem z dnia 28 stycznia 2016r. powód za pośrednictwem swego pełnomocnika wezwał pozwanego o zapłatę kwoty 88.576,69 zł.

Powyższych ustaleń stanu faktycznego dokonał Sąd Okręgowy na podstawie okoliczności faktyczne dokonał Sąd Okręgowy na podstawie dowodów z zaferowanych dokumentów urzędowych oraz prywatnych, które uznał za wiarygodne.

Odwołując się do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r., w sprawie sygn. akt P 1/10, w którym stwierdzono iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK - A 2011/6/53, Dz. U. z 2011/152/900; wskazał Sąd Okręgowy że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie.

Dokonując subsumpcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące normy prawne uznał Sąd Okręgowy powództwo za nieuzasadnione z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Wskazał na przepis art. 118 k.c. zgodnie z którym jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Roszczenia banku o spłatę kredytu przedawniają się z upływem trzech lat. Jeżeli bowiem przepis szczególny nie stanowi inaczej, to termin przedawnienia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą - a takich dotyczy roszczenie banku z tytułu kredytu - wynosi 3 lata (art. 118 k.c.).

Dalej wskazano, że bieg terminu przedawnienia liczy się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Datą początkową dla określenia przedawnienia poszczególnych rat są terminy ich spłaty określone w umowie kredytowej. Jeżeli jednak doszło do wypowiedzenia kredytu to raty dotychczas niewymagalne stały się wymagalne wraz z terminem wypowiedzenia. Od tego dnia trzeba do nich liczyć trzyletni termin przedawnienia.

Podkreślił Sąd Okręgowy, że skoro bank wypowiedział pozwanemu umowę kredytową pismem z dnia 23 grudnia 2009r. to roszczenie banku uległoby przedawnieniu w styczniu lub lutym 2009r. (w zależności od momentu doręczenia pozwanemu pisma wypowiedzającego umowę i upływu okresu wypowiedzenia), jednakże stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wskazał na charakter czynności skutkujących tzw. przerwaniem biegu przedawnienia roszczenia. Dalej wskazał również że wskazany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerwania przedawnienia, została dokonana.

Wskazano ponadto, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności jednakże roszczenie stwierdzone bankowym tytułem egzekucyjnym (zaopatrzonym w klauzulę wykonalności na rzecz banku) nie jest prawomocnym orzeczeniem sądu, gdyż nie jest on wydany przez niezależny organ rozpatrujący sprawę merytorycznie (w istocie pochodzi od strony postępowania). Postępowanie klauzulowe nie zmierza do rozpoznania merytorycznego, co wyklucza uznanie res iudicata. Tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z klauzulą wykonalności nie stanowi aktu powodującego przedłużenie terminu przedawnienia do 10 lat. Roszczenie zatem banku z tytułu kredytu względem kredytobiorcy ulega w takiej sytuacji przedawnieniu z chwilą upływu 3-letniego terminu przedawnienia. Do tej wierzytelności zastosowanie znajduje bowiem art. 118 k.c. w części regulującej przedawnienie roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Podkreślił Sąd Okręgowy, że (...) Bank S.A. w W. w dniu 17 maja 2010r. wystawił przeciwko K.Z.i A. Z. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zadłużenie z tytułu zawarcia umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 29 stycznia 2009r. , apecyfikując objęte nim należności, a następnie klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadał Sąd Rejonowy w Rybniku postanowieniem z dnia 22 lipca 2010r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Co 3875/10.

Zdaniem Sądu Okręgowego, doszło więc do przerwania biegu przedawnienia roszczenia względem (...) Banku S.A. w W..

Dalej wskazano także, że z przepisu art. 124 § 1 k.c. wynika natomiast, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2). Przerwany wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i upłynął z dniem 22 lipca 2013r.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko wyrażone, przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. (II CSK 196/14, LEX 1622906, Biul.SN 2015/2/11), zgodnie z którym do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/ przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana, akcentując przy tym że czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji, który wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jednak o tyle o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Można także zasadnie twierdzić, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego). Odwołując się do wymienionego wyroku Sądu Najwyższego, podkreślono że brak podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. Taka sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdyż podstawą postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku (...) Banku S.A. w W. był bankowy tytuł egzekucyjny, któremu klauzulę wykonalności nadał Sąd Rejonowy w Rybniku. Powód jako nabywca wierzytelności przez umowę przelewu uzyskał jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne.

W konsekwencji, przyjął Sąd Okręgowy, że z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Stwierdził dalej, że skutki, jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona.

Reasumując, wskazał Sąd Okręgowy, że okoliczność prowadzenia przez poprzedniego wierzyciela postępowania egzekucyjnego nie ma wpływu na bieg terminu przedawnienia wobec cesjonariusza – powoda.

Uznał Sąd Okręgowy, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu albowiem przerwany wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu

postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (22 lipca 2010r.) i zakończył się przed wniesieniem pozwu, tj. w dniu 22 lipca 2013r. zaś powód, zawierając w dniu 31 marca 2014r. umowę przelewu, nabył wierzytelność przedawnioną.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wysokość poniesionych przez pozwanego kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) i zasądzono ją wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 509 § 2 k.c. w związku z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że do skutecznego przerwania biegu okresu przedawnienia musi pozostać jedność podmiotów oraz roszczenia;

2. art. 124 k.c. poprzez niezastosowanie go w związku z umorzeniem postępowania egzekucyjnego, a przez to błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wadliwym przyjęciu, że bieg terminu przedawnienia roszczenia powoda upłynął przed wytoczeniem przez niego powództwa.

Podnosząc powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa poprzez zasądzenie od pozwanego K.Z. na rzecz powoda kwoty 88 619,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany K.Z. w odpowiedzi na apelację domagał się oddalenia apelacji oraz zasądzenia od powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia stanu faktycznego, niekwestionowane przez apelującego, skutkowały prawidłowymi wnioskami Sądu Okręgowego, wyprowadzonymi bez naruszenia przepisów prawa materialnego, a w konsekwencji chybionymi okazały się zarzuty podniesione w apelacji.

Podzielając w pełni treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie III CZP 103/14 zgodnie z którą, umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności, niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji, podkreślić należy że powód nabywając wierzytelność po umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku cedenta, nie korzysta z przerwy biegu przedawnienia, jaką wywołał wniosek cedenta o wszczęcie egzekucji.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje pogląd wyrażony w kolejnej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 (opubl. Biuletyn SN rok 2016, Nr 6), w świetle której nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

W uzasadnieniu powyższej uchwały, dotyczącej takiej sytuacji faktycznej, w której wniosek banku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego przerwał bieg przedawnienia, przerwa zakończyła się z datą prawomocnego postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania z urzędu na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec nieskuteczności egzekucji, po czym bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo (art. 124 k.p.c.) i cesjonariusz nie będący bankiem nabył wierzytelność. Wskazał Sąd Najwyższy, że odpowiedź na pytanie, czy cesjonariusz, który nie jest bankiem może skorzystać ze skutków prawnych uprzywilejowanego trybu dochodzenia i egzekwowania roszczenia przez banki na podstawie art. 96 - 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe

(t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 128; dalej PrBank), które obowiązywały do dnia 27 listopada 2015 a sir., skoro nabywa wierzytelność wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami (art. 509 § 2 k.p.c.), jest negatywna.

Innymi słowy powyższa uchwała odnosiła się do sytuacji gdy cedent, będący bankiem nie cofnął wniosku egzekucyjnego jak w rozpoznawanej sprawie lecz postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na skutek bezskuteczności egzekucji, a więc skutek w postaci umorzenia postępowania egzekucyjnego niezależny był od woli wierzyciela egzekwującego (cedenta).

Wskazując na brak możliwości powołania się przez nabywcę wierzytelności niebędącego bankiem także w takiej sytuacji faktycznej na przerwę biegu przedawnienia wywołana wnioskiem cedenta, podkreślił Sąd Najwyższy, że przepis art.1 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854) uchylił art. 96 - 98 Prawa Bankowego, które dawały bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i po nadaniu klauzuli wykonalności wszczęcia na ich podstawie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczas obowiązujących, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po jej wejściu w życie.

Rozważając, czy cesjonariusz, który nie jest bankiem może skorzystać ze skutków prawnych uprzywilejowanego trybu dochodzenia i egzekwowania roszczenia przez banki na podstawie art. 96 - 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 128; dalej PrBank) (...), skoro nabywa wierzytelność wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami (art. 509 § 2 k.p.c.), wskazano że zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r. Nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r. Nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r. Nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r. Nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r. Nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14).

Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście

uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzyciela lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzyciela nie będący bankiem nabywa wierzyciela w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzyciela zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzyciela nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Wskazana uchwała Sądu Najwyższego odnosząca się zasadniczo do oceny, czy nabywca wierzyciela nie będący bankiem może skutecznie powoływać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wnioskiem cedenta-banku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, następnie umorzonego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., potwierdza słuszność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, w którym trafnie przyjął Sąd Okręgowy, że umorzenie postępowania egzekucyjnego które nastąpiło na wniosek cedenta-banku na podstawie art. 825 k.p.c., niweczy skutki przerwania biegu przedawnienia roszczenia wywołanego wnioskiem cedenta; a w konsekwencji uznał że roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda, jako nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c., przy czym koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym należne pozwanemu reprezentowanemu przez profesjonalnego pełnomocnika, ustalone w stawce minimalnej dla wartości przedmiotu zaskarżenia wynosiły 5.400 zł i wynikały z § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust.1 pkt 2 obowiązującego w dacie wniesienia apelacji Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (DZ.U. z 2015 r. poz.1800).

SSO del.Katarzyna Sznajder SSA Wiesława Namirska SSA Zofia Kołaczyk